

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789455376/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

velsignende hånd over min barndom. Rørende var min moders skamfuldhed over, at vi børn var blevet bekendte med denne hendes herkomst, og i senere år klagede hun ofte og sagde: »Jeg er ikke agtet af jer, fordi jeg hører til dette folk.«

Efter at min fader på denne måde havde rammet min moder og så virkningen på hende som på os, var det, ligesom han med et blev ædru og besindig. Han satte sig nu tavs hen i en mørk krog af stuen. Hans bryst bevægede sig stærkt, og jeg så tydeligt, at han græd. Min søster og jeg turde næppe drage ånde; men for denne aften var der stilstand. »Gå og sov,« sagde min moder til os. Sove! Ak vi stakkels børn! Hånd i hånd, idet vi trykkede os kærligt til hinanden, lagde vi de brændende kinder på puden. Min lykkelige søster sov hurtigt ind; jeg bad længe den gode Gud hjælpe mig og ikke forlade min syge sjæl, hjælpe min stakkels moder, tage sig af min ulykkelige fader! Udmatter på sjæl og lemme vågnede jeg næste morgen, idet mit første spørgsmål til mig selv var: Har du drømt alt dette, eller er det virkelighed?]

Mange, mange år efter denne scene erfarede jeg følgende. I de første år af deres ægteskab havde det ligget min fader overordentligt på hjerte, at hans hustru som han skulle blive katolik, og hun var med glæde gået ind herpå. Han henvendte sig da til den katolske præst her i landet og bad ham forberede hende dertil. Præstens indøvelse til kristendommen med hende havde alt været nogen tid, men nu ville ulykken, at samme præst fandt min moder smuk, som hun også efter alles sigende, der havde kendt hende i hendes ungdom, skal have været. Og nu misbrugte denne mand sin stilling ved hyppigere og hyppigere i deres ensomme læretimer at overfalde hende med en kur, der antog en sådan karakter, at hun følte nødvendigheden af at fortælle min fader om hans opførsel og erklære, at hun ikke mere turde indfinde sig til læretimerne. Herover blev min fader aldeles rasende, for hen til præsten, og den scene, som nu forefaldt imellem dem, endte med, at min fader pryglede ham således igennem, at præsten tilkaldte politiet, og min fader blev arresteret. Der udspandt sig en retssag om det passerede, som dog endte uden syndertig ulempe for min fader, da man ønskede så meget som muligt at neddykke den hele sag. Men således gik min moder glip af, hvad der havde været hendes højeste ønske, at blive døbt og optaget i det kristne samfund. I hendes